

A romantic couple in wedding attire. The woman has long, dark hair with a white ribbon and a purple flower. The man has a beard and is wearing a dark suit. They are looking at each other with closed eyes, about to kiss. The background is soft and blue with falling petals.

EMILY D. BEŇOVÁ

To

NAJKRAJŠIE

EMILY D. BEŇOVÁ

TO

NAJKRAJŠIE

Napísala: © Emily D. Beňová
Korektúra: Mgr. Vladimíra Fortunová
Obálka a sadzba: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydania: 2025, prvé vydanie

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora, respektíve vydavateľa.

ISBN tlačenej verzie: 978-80-69026-15-5

ISBN e-knihy: 978-80-69026-16-2 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-17-9 (1. zverejnenie, 2025) (ePub)

ISBN e-knihy: 978-80-69026-18-6 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

*Venujem otcovi,
ktorý je pilierom
v našej rodine.*

Jeho srdce bolo
dávno mŕtve
a na lásku neveril.
Lenže, čo ak naozaj
existovala?

1. KAPITOLA

Isabell

Nie! Nie! Nie! Nie znova! Dočerta!

Dvere autobusu sa mi zavrú rovno pred nosom a šofér za volantom sa len pobavene uškrnie. Zaradí rýchlosť a ja už len sledujem, ako sa veľký, niekoľkotonový kolos posúva po svojej ceste, preč zo zastávky, kam som dobehla takmer na pokraji síl.

Mám chuť zakliať, no to by tam nemohlo postávať toľko ľudí. On mi to urobil naschvál! Kým som vystúpila z jedného autobusu, aby som preskočila na druhý, ten odporný muž ma nechal pred dverami. Meškala som predsa len minútu! *Minútu!*

Bezohľadný hulvát ma nechá stáť na zastávke, a tak som nútená čakať na ďalší spoj viac ako dvadsať minút! Tento mesiac s ním prežívam rovnaký scenár už siedmy raz. A ešte sa z toho stále aj tešil. Najbližšie podám sťažnosť!

Skontrolujem čas na náramkových hodinkách a nahnevane prestúpim z nohy na nohu. Opäť budem meškať. Ešte dobre, že môj šéf je ústretový človek a vie, že meškanie nie je úmyselné. Lenže ja tu zatiaľ vystojím dieru!

Škoda, že som si za Graysonove peniaze nekúpila nejaké malé auto. Ale nie! Ja musím byť hrdá a dva týždne po jeho definitívnom odchode mu všetko vrátiť. Takže som znova zostala na bode mrazu.

Po mesiaci, *ako záblesk z jasného neba* do novín, ktoré denne hádže doručovateľ, niekto zabalil leták s pracovnou ponukou. Išlo o niečo nové, a vnímala som to ako znamenie. Hneď na druhý deň som sa vybrala na danú adresu a miesto bolo moje. Čoskoro tomu bude päť mesiacov, čo pracujem a práca ma baví.

Znova skontrolujem hodinky a nervózne si odfúk-
nem. Čas ako naschvál postupuje pomaly. Čakanie na ďalší spoj v otvorenej zastávke, kam zavieva aprílový vánok, je utrpením. V kabelke mi pípne mobil. Šikovne ho vylovím a nazriem do správy. Píše Mia.

Ahoj, Bell. Aj ty si dnes dostala rovnaký list?

...

Ahoj. Aký list?

Obratom mi príde fotka. Priblížim si ju a hneď mi srdce vyskočí až do krku. Ide o oznámenie s dátumom, kedy Grayson Brooken plánuje rozsypať Trisov popol. Už túto sobotu. Miu pozýva, pretože bola priateľkou jeho brata a píše, že pre ňu v piatok predpoludním pošle auto, aby ju dopravilo na malé letisko v Denveri. Popoludní odtiaľ poletí na ranč. Návrat do mesta jej sľubuje nasledujúcu sobotu popoludní.

Neviem, či ma zbolelo viac vedomie, že jej poslal list, alebo, že ide o takú smutnú pozvánku. Alebo ma zarmucuje fakt, že ja som nedostala nič? Vlastne aj keby... odmietla by som. Rýchlo dám odpovedať a odpisujem.

Nie, nič také som nedostala.

...

Fakt nie?

...

Naozaj nie. Poštu kontrolujem denne.

...

Myslíš, že by som mala ísť?

...

Samozrejme. Určite chod'. Tris by si to prial.

...

Ale ty tam nebudeš.

Priťaží sa mi. Aj ma to mrzí, aj som rada, že sa tomu vyhnem. Nemám rada pohreby ani smutné okamihy a toto bude rovnaká udalosť ako pohreb.

Je pochopiteľné, že ma tam nechce. Okrem iného, nehodí sa to a ani by som nešla. Konečne som ako-tak za vodou, ty však chod'.

...

Musím ho informovať, či idem, aby pre mňa vedel poslať auto aj helikoptéru, no bez teba sa mi tam veľmi nechce.

...

Chod', Mia! Kvôli Tristanovi. Ide o poslednú vec, ktorú pre neho môžeš urobiť.

...

Ved'viem. Napíš mi, ak by ti list prišiel.

...

Určite napíšem, no neverím, že mi niečo pošle, Miuška. Vieš, ako to medzi nami bolo.

...

Viem, a preto nechápem, ako je možné, že ťa opustil.

...

Znova si veci vysvetľuješ po svojom. Nebolo to také ružové, ako sa ti zdalo.

...

Videla som, ako na teba hľadel. Ľahostajná si mu nebola.

...

Nechaj tak. V každom prípade by som nešla.

...

V poriadku. Musím pracovať, maj príjemný deň.

...

Aj ty. Maj sa.

Znova si pozriem jeho list písaný na počítači a stisne ma na hrudi. Chápem, prečo volal Miu a nemalo by ma zraňovať, že nevolal mňa. Mia bola pre Tristana sťa jeho svetlo a Grayson o tom vedel. Nemôžem mu to vyčítať, napriek tomu cítim krivdu. Tiež som Trisa poznala a mala ho rada, hoci sme sa nevideli príliš často.

Na druhej strane... aj keby mi list poslal... nešla by som. Opätovné stretnutie by ma znova vrhlo na miesto, kde sa ocitnúť už nechcem.

Naposledy skontrolujem čas, tentoraz na mobile a hodím ho do kabelky. Zostáva mi päť minút. Dúfam, že mi tie posledné minúty ubehnú ako voda.

Omyl. Vlečú sa ešte pomalšie a ja sa za ďalší autobus takmer modlím. Keď konečne dôjde, mám pocit, že prešla celá večnosť. Vteperím sa dnu a sadnem si na prvé voľné miesto. Hnev, ktorý som ešte pred niekoľkými minútami cítila, vystriedala akási depresívna nálada, perfektne kontrastujúca s aktuálnym počasím. Zrejme začne pršať...

Cesta do práce sa značne predĺžila, ale už na tom nezáleží. Tak či tak meškám. Keď konečne vystúpim,

zatiehнем si kabátik bližšie ku krku. Je koniec apríla, no zima akoby sa ešte vždy nechcela vzdať. Napravím si na pleci kabelku a cupitajúc po ulici prejdem do cieľa. Vyjdem niekoľkými schodíkmi a vstúpim do dverí.

Nad hlavou mi cinkne zvonček a ja pocítim príjemné teplo a známú vôňu kníh. Áno... toto je moja nová práca. Už takmer päť mesiacov pracujem v malom kníhkupectve dvadsať míľ od domova. Zavriem za sebou vyrezávané dvere s okienkami a mávnem Kaydenovi, môjmu šéfovi a dobrému priateľovi. Stojí za pokladňou a naceňuje nové knižné kúsky.

„Ahoj, znova neskoro.“

„Prepáč, prvý autobus mi zdrhol rovno pred nosom. Pochopíš to? Ten starigáň to robí určite schválne!“ skríknem a vletím do šatne za stenou.

„A čuduješ sa?“

„Áno, čudujem.“

„Ja nie. Nemala si mu vynadať za neohľaduplnú jazdu!“ kričí za mnou.

V šatni zo seba zhodím kabátik, rýchlo prezujem topánky a navlečiem na seba tričko s logom kníhkupectva *Tisíc kníh*. Prezlečená opustím malú šatňu a vstúpim do miestnosti plnej kníh.

„Možno nemala, ale musíš uznať, že takto by chodiť nemal,“ poviem a prikráčim celkom k nemu. „Veď tá úbohá starénka sa tam prevaľovala zboka na bok,“ pripomeniem udalosť spred mesiaca. Ten bezohľadný *bezchrbtovec* sa pohol skôr, ako babička dosadla a ona sa nešťastne udieľala zo strany na stranu, kým nespádla a nerozvalila sa na špinavej podlahe. Zázrak, že sa nedolámala. „A najviac ma zaráža, že som bola jediná, ktorá sa ozvala. Ostatní nepohli ani prstom a autobus bol pritom plný.“

Kayden dolepí cenovky na nové knihy a uloží ich na koniec stola. „Je pekné, že si sa babky zastala, avšak dnes sa dobrota nevypláca.“

Myknem hlavou. „To máš pravdu. Žijeme v strašnej dobe. A ten hnusný mikrób sa na mňa ešte vyziapal, že ak niekto nevie cestovať autobusom, nech si privolá taxík. Ako keby nevedel, koľko taxík stojí.“

„Predpokladám, že mu to bolo jedno.“

„Určite bolo, ale všetkým jemu podobným prajem, aby sa raz ocitli na ich mieste. Tieto mám uložiť?“

„Áno. Táto kôpka je krimi a táto romantika.“

Vezmem obe kopy kníh naraz. Zrazu mám rad až po nos a manévrujem s ním do prvej sekcie s romantickou literatúrou. Položím knihy na jeden malý stolík a začnem ich ukladať podľa mena do drevených regálov. „A čo ty a pani *Mňau*?“ opýtam sa, ukladajúc knihy na svoje miesta.

Prečo Mňau? Lebo jeho manželka má najkrajšie oči, aké som kedy videla. Zelené sťa lagúna a veľké ako mačka.

„Ale... stále voda.“

„To fakt?“

„Ja neviem, kde môže byť problém.“

„Málo snahy?“

Zasmeje sa. „Žartuješ? Snažíme sa každú noc. Niekedy aj cez deň. Veď už ani nevládzem.“

„Možno priveľa snahy.“

„Možno. Niekedy mám pocit, že jej z toho prepína.“

„Skôr si myslím, že je už zúfalá, a tak sa chytá každej slamky.“ Sú spolu sedem rokov a stále sa im nepodarilo počať. To by rozladilo každého.

„Ak to takto pôjde ďalej, *moja slamka* sa zderie.“

Ticho sa zasmejem. „Skúste si dať pauzu. Možno vám pomôže. Niektoré veci potrebujú jednoducho čas.“

„Čas. To slovo začínam nenávidieť. Denne počúvam, že jej biologické hodiny už dávno tikajú.“

Chápem. Ved' aj moje. Mám dvadsaťsedem rokov. Moja mama mala v tom veku šesťročnú *mňa* a ja nemám ešte ani chlapa. Lenže dieťa chcem až po svadbe a s niekým, kto by ma miloval. A taký sa asi nikdy nenájde. Jediný, ktorý ma miloval, bol Mathias, a potom to bolo všetko ako na horskej dráhe.

Bohvie, ako sa Grayson má. Prešiel pomaly polrok a on mi jediný raz nenapísal. Ani na narodeniny, hoci vedel, kedy ich slávim. Dodržal slovo, čo mi dal a odišiel navždy. Chvíľami mám pocit, akoby neexistoval. Akoby bol len v mojej hlave. Krásnou a bolestnou spomienkou.

Sotva doložím knihy kam treba, do kníhkupectva vstúpia zákazníci a ja viem, že deň sa práve začal. Nahodím na tvár úsmev, hoci dnes nemám náladu na dobrú náladu a pristúpim k prvým dvom zákazníčkam.

V polovici týždňa sa teším na víkend. Vtedy máme zatvorené, a preto si denne opakujem, že toto je práca snov. Dokonca sa nemusím trápiť ani s ranným budíkom. Začíname o desiatej a končíme o šiestej večer. Ideálny job. Domov dôjdem niečo pred siedmou, čo predstavuje dosť času. V pokoji si stihnem vyložiť nohy alebo trochu tvoriť.

Koniec týždňa býva vždy silný. Máme najviac zákazníkov a keď konečne trielim domov, mám čo robiť, aby som uniesla ohromný potravinový nákup. Neviem, prečo si túto činnosť nechávam vždy na štvrtok, no som rada, až dôjdem domov a zložím nákupné tašky na kuchynskú linku.

Na stole v kuchyni ma čaká notebook. Nechala som ho tam ešte včera. Vybavovala som niekoľko objednávok na miniatúry a dnes ráno ich spokojne odoslala. Zavriem

notebook a posuniem ho na kraj stola. Vybaľovanie nákupu je rovnako chcená činnosť ako nakupovanie.

Poodkladám všetko kam treba a urobím si ľahkú večeru. Keď neskôr sadnem k telke, na mobil mi pípne správa. A hoci viem, že to nebude ON, vždy tajne dúfam a zakaždým ma pohľad na iné meno či číslo sklame.

Och, Bell, som z toho zajtrajška veľmi nervózna.

Píše mi Mia. Už len z jej slov cítiť depresiu, do akej pomaly upadáva. Lenže čo jej mám na to napísať? Že všetko bude dobre? Že to musí len pretrpieť? Ísť tam je z jej strany logický a nevyhnutný krok.

Chápem, ale mala by si to urobiť. Pre Tristana.

...

Áno, ved'ja viem. Práve som volala s Graysonom

Volala? Srdce mi vyskočí až do mozgu. Ona naňho má číslo? Svoje číslo z môjho mobilu Grayson vymazal, to som zistila hneď po návrate domov. *Aké jednoznačné...* Všetkým, čo kedy urobil, mi vysielal jasné signály, čo ku mne cítil. Respektíve necítil. Len ja, hlupaňa, ustavične na niečo čakám. Lenže to, čo napísala, ma stavia do pozornosti.

Volala si ty jemu? Máš naňho číslo?

...

Nie, nie. On volal mne. Stále má Trisov mobil a v ňom našiel moje číslo. Ale predtým som mu napísala mail, že idem a on chcel dohodnúť detaily. Som strašne vyklepaná. Konečne som ako-tak za vodou a zrazu... Nechcem, aby sa ten smútok a bolesť vrátili, Bell.“

...

V tom prípade to odmietni.

...

Ak to urobím, akoby som Trisa zradila. Musím tam ísť. Chápeš? Cítim, že musím. Potrebujem mu dať navždy zbohom, hoci ma to určite zlomí.

...

Som tu pre teba, Mia. To vieš. Kedykoľvek mi odtiaľ zavolaj a pohovárame sa.

...

Ďakujem, Belluška. Si poklad. Hlavne drž palce, nech sa tam nezosypem.

...

Aj keby, bude to prirodzené. Vyplač sa, vykrič, ak ti to pomôže. Len to v sebe nedus.

...

Máš pravdu. Mala by som to všetko zo seba konečne vypustiť. Ešte raz ďakujem. Ozvem sa neskôr. Musím pracovať. Zajtra pred odchodom ti napíšem. Tak pá a dobrú noc.

...

Platí. Dobrú noc aj tebe.

Položím mobil na stolík a znova sa pohodlne opriem. Tento víkend bude pre Miu naozaj ťažký. Pre mňa by nebol o nič lepší. Nielen preto, že sa týkal Tristana. Viac, než jeho smrť, by ma zasiahlo zúfale uvedomenie si toho, čo cítim a čo ani po mesiacoch nepohaslo. Viem, že ak by som ho znova uvidela, srdce by mi vyskočilo až do hrdla a dralo sa za ním.

Nanovo by som sama pred sebou musela priznať, čo k nemu vždy pociťujem a ja by som trpela ako pred mesiacmi, kedy ma nechal v nemocnici na lôžku.

Keď som sa vtedy znova prebudila a uvedomila si, čo sa odohralo, že vlastne odišiel... zlomilo mi to srdce. Opustil ma, akoby o nič nešlo. Pochopiteľne, on ma nemiloval tak, ako ja jeho. Muž riadiaci sa rozumom, urobí len to, čo je v danej chvíli racionálne. Čakať preto od neho niečo iné je naozaj naivné, napriek tomu som zostala ako obarená.

Mala som pocit, že ma zradil, hoci mi nikdy viac nesľuboval.

2. KAPITOLA

Isabell

Nasledujúce ráno skontrolujem schránku s malou nádejou, že v pošte niečo nájdem. Ale opäť ma čakajú len reklamné letáky. Najskôr by som pozvanie odmietla, no i tak som sklamaná, že ma nepozval.

Aké hlúpe, že?

Zavrtím hlavou a vstúpim späť do bytu. V kuchyni otvorím kôš a vhodím doň letáky. Pravidelne si opakujem, že je čas ísť ďalej a hoci sa o to snažím, neraz si uvedomím, že v skutočnosti prešľapujem na jednom mieste.

Dopijem studenú rannú kávu a prezlečiem sa. Čaká ma cesta do práce, na ktorú idem vyzbrojená zlou náladou. Ak ma ten *mukel* aj dnes nechá, rozbijem mu čelné sklo kabelkou. Váhu by na to mala.

Dnes ma však nenechá a ja neviem, či ma zaskočila viac skutočnosť, že počkal, alebo, že sa dnes nesnažil byť odporný. Nastúpim a prejdem autobusom až celkom dozadu. Sadnem si na voľné miesto a kabelku položím na kolená. Cestou sledujem mestský ruch a v hlave sa mi hemží celá tisícka myšlienok.

O niekoľko minút som na mieste. Vyjdem schodíkmi, ktoré zdolávam denne, privíta ma zvuk zvončeka, a potom

ma opantá známa vôňa. Tentoraz nemeškám a Kayden sa pobavene zasmieje.

„Dnes si ho dostihla?“

„Ahoj. Našťastie.“

Zasmieja sa. „Si veľký dobrák v zlom svete, Isabell.“

Na okamih zmeraviem. Akoby to povedal Grayson a nie niekto cudzí. Rýchlo zaženie mätúce myšlienky a stratím sa v šatni.

Mia dnes popoludní letí na ranč a ja som nervózna aj za ňu. Tiež by som šla, ale hrdosť ma drží pevne na zemi. Viem, že ak by som šla, prebudili by sa vo mne pocity, čo v sebe dusím už celé mesiace, a to zažiť už nechcem.

Deň sa vlečie. Akási som nesústredená. Dvakrát popletiem objednávku, raz hľadám fantasy medzi básňami. Rozhodne nemám svoj deň.

Ešte včera som sa na víkend tešila, ale teraz mám pocit, že môj život je jedna veľká katastrofa. Po obede, ktorý si nechávame doručiť do kníhkupectva, sa dnu naženie celá hĺba študentov. Všetci hľadajú niečo iné, no zároveň sú si v mnohom podobní.

Kým dopoludnie sa vlieklo, poobedie prehrmí ako búrka, ktorá sa spustila po druhej. Okolo piatej mi volá Mia, že je v helikoptére. Vtedy mi srdce vyskočí až do hrdla. Znervózniem, akoby som letela ja sama.

Spomínam si na deň, keby ma tam niesol po prvý raz. Zdá sa mi to strašne dávno, a pritom prešiel sotva rok. Vtedy som mala príšerný strach a hnev. Tak veľmi som zúrila... a časom... časom sa všetok hnev kamsi vyparil a nahradil ho cit mocnejší a neoblomnejší.

Nie, ani na to by som nemala myslieť.

Môj život patrí sem! Mama sa koncom roka vráti zo svojej cesty okolo sveta a ja už nebudem tak osamelá.

Zaželám priateľke šťastný let aj pobyt na farme, a potom sa rozlúčime. Zvyšok dňa prejde ako šmahom ruky a Mia mi zavolá niekedy po desiatej večer.

Práve som si ľahla do postele. Prijmem video hovor a uvidím ju. Leží bruchom na posteli a za ňou sú steny akejsi izby. Som si však istá, že som túto izbu nikdy predtým nenavštívila.

„Ahoj, Belluška.“

„Ahoj. Aký bol let?“

„Únavný, ale dalo sa. Už si v pyžame?“

„Hej. Som unavená, dnes sme mali veľmi veľa zákazníkov.“

„Prepáč, že som sa neozvala hneď, ako sme pristáli, dialo sa toho veľa.“

„To je v poriadku. Ako to zvládaš?“

Vzdychne si a pokýva hlavou zo strany na stranu. „Nie dobre. Návrat sem otvoril staré rany.“

„Mrzí ma to. Musí to byť pre teba veľmi ťažké.“

Mia prikývne a poškriabe sa na obočí. „Dal mi jeho izbu,“ povie a preniesie mobil po priestore, aby som si izbu pozrela aj ja. „Akoby tu bol. Chýba mi.“

„Ja viem.“

Potiahne nosom. Premáha sa, no je mi jasné, že len čo sa hovor skončí, dosýta sa vypláče. „Zajtra jeho popol rozsypeme po préríi. Grayson bol ochotný prenechať to privilégium mne.“

„Prijala si?“

„Nie, nemala by som odvahu. Musela som odmietnuť. Avšak dlho sme sa zhovárali medzi štyrmi očami. Len teraz som prišla do izby.“

„Ako sa má?“ odvážim sa spýtať.

„Popravde? Je zničený. Je z neho iný muž, než ktoré som poznala. Je úplne iný.“

„Iný v čom?“

„To sa ťažko vysvetľuje. Viem, že nebol ktovieaká veselá kopa ani vtedy, no teraz sa neusmeje vôbec. Trisova smrť ho veľmi zasiahla. Ale pýtal sa na teba.“

„Naozaj?“ srdce mi zabúši tak nahlas, až mám strach, že ho začuje.

„Chcel vedieť ako sa máš.“

„Čo si mu povedala?“

„Že celkom dobre, že máš novú prácu v kníhkupectve, a že ho máš stále rada.“

„Posledné si mu nedopovedala, že nie?“

Zasmeje sa. „Jasne, že povedala!“

„Zbláznila si sa?!“

„Neboj sa, viem čo robím.“

„Nemala si mu to hovoriť. Nechcem, aby si o mne myslel, že som naivka, ktorá je do neho stále zamilovaná!“

„Ale, veď je to pravda. A že si naivka, si o tebe určite nemyslí. To, čo som povedala, ho potešilo. Poznatel'ne potom ožil,“ zdôrazní. „Nie si mu ľahostajná a o opaku ma nik nepresvedčí. Dokonca mi povedal, aby som ťa po návrate pozdravila, i keď ty o ňom najskôr už nechceš ani počuť.“

„Toto ti povedal?“

„Áno,“ prikývne a oprie sa chrbtom o čelo postele. „Spýtala som sa ho, prečo ťa nepozval, veď si Trisa poznala a mala si ho rada. Moja otázka ho zaskočila. Vraj pozval aj teba, no to, že si neodpovedala, bral ako fakt, že o ňom už nechceš počuť. Naozaj ti nič neprišlo?“

Jej slová ma prebrali ako silná dávka kofeínu. Akoby mi zlisovali žalúdok. „Nie, fakt nič. Skutočne poslal list aj mne?“

„Povedal, že áno. Niekde musela nastať chyba. Vraj ich posielal naraz.“

„Vlastne, už je to jedno.“

„Mala by si sem prísť.“

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Má ťa rád! Nepovedal mi to priamo, ale aj slepec by si všimol, že to tak je.“

„Neverím. Poznám ho dosť dobre, aby som vedela povedať, že ten chlap nedokáže milovať. Možno tak samého seba.“

„Spomínaš si na Tristanove slová? Na jeho srdce potrebuješ ostrejši čakan.“

Zasmejem sa, nepoviem nič.

„Mal pravdu. Svojho brata predsa poznal najlepšie. Určite nehovoril do vetra a vedel, že keby na tebe Graysonovi nezáležalo, nebol by s tebou ani chvíľu. Naozaj si presvedčená, že je až taký bezcitný?“

„Neviem, čo si mám myslieť, Mia.“

„Zabojuj o neho! Možno sa tvári ako kamenný muž, no viem, že hlboko vnútri taký nie je. Je osamelý. Máš príležitosť. Prečo to aspoň neskúsiš?“

„Skúsila som raz a nevyšlo to. Druhú pomyslenú facku utŕžiť neplánujem.“

„Tris mi o ňom rozprával veľmi veľa. Viem, prečo sa snaží byť tvrdý, ale pre teba mal slabosť. Má ťa rád, a zároveň má strach si to pripustiť.“

„Neviem, Mia. Neverím...“

„Tak ver!“ sykne z druhej strany. „Ver, že mu na tebe záleží. Dostala si sa až k jeho srdcu.“

„Mlčím. Neviem, čo by som mala robiť. Mám obavu, či mi Mia nestavia vzdušné zámky. Bojím sa jej slovám uveriť, lebo predstava ďalšieho pádu nie je vôbec lákavá. Pozriem do jej tváre a zhrýzam si spodnú peru.“

„Nemýlim sa Veď aj Tristan mi neraz povedal, že keby si tomu Golemovi dala viac času, sám by uvidel, čo je už dávno jasné.“

„A čo je už dávno jasné?“

„Naozaj nevieš?“ Usmeje sa. „Čítaj medzi riadkami.“

Čítaj medzi riadkami... To viem veľmi dobre. Ale, čo ak všetky tieto *čítania medzi* sú len falošnou pravdou? Pravdou, ktorú vidíme tak, ako chceme?

„Budem končiť, som vyčerpaná. Zajtra na mňa myslí. Neviem, kedy sa ti znova ozvem, letím podvečer späť. Najskôr ti zavolám, až sa vrátim do mesta. Dobrú noc, Bell.“

„Aj tebe.“

Mia ukončí video hovor. Zablokujem si mobil, zložím ho na hrud' a pozriem do stropu. Veľmi chcem veriť Mii-
ným slovám, že ma má naozaj rád. Lenže *mať rád* nie je *mi-
lovať*. Sotva zložím telefón na nočný stolík, pípne mi SMS.

Natiahnem sa preň, nech Mii odpoviem, ibaže pravda ma ovalí ako detonácia. Nepíše Mia.

Viem, že som ti veľakrát ublížil, no nemôžem na teba prestať myslieť. Chýbaš mi, maličká.

Čooo?

Vyskočím do sedu a vytreštím oči na mobil. Číslo, ktoré mi píše, síce nepoznám, beztak viem, kto je na druhej strane. Srdce mi tlkocce až kdesi v spánkoch a dych zrazu nestačí. Ľavačkou si prejdem po perách a znova prečítam správu.

Rozochveným prstom stlačím *odpovedať* a so zubami zaťatými v spodnej pere odpoviem.

Bojím sa tomu uveriť.

Odošlem a v strachu si zahryznem do nechta. Ak som doteraz uvažovala o tuhom spánku, momentálne naň

nedokážem ani pomyslieť. Srdce mám až v krku a búši tam z celej sily.

Grayson však viac neodpovie a ja zneistiem. Napísala som niečo zlé? Najradšej by som mu poslala ďalšiu správu, *že aj on chýba mne*, no namiesto toho odotím naše správy a pošlem ich Mii.

Určite ešte nespala. Odpovie skoro okamžite.

Čo si o tom mám myslieť?

...

No čo asi?! Lenže to, čo si mu odpísala je nulové, moja milá!

...

A čo som mala napísať? Som z neho zmätená Mia. Najprv mi povie, že ma nechce, že ma opúšťa a teraz, že mu chýbam?

...

To, že sa drží bokom je len preto, aby ťa chránil. Ved'ti to aj sám povedal. Carlton je veľké zviera.

...

Zároveň povedal aj to, že mi nedokáže dať lásku.

...

Keby som bola na tvojom mieste, ani na okamih by som neváhala, sadla na prvý spoj, ktorý ťa sem dotrepe a zaklopala mu na dvere. Ten chlap očividne nevie čo chce! Musíte sa pozhovávať a vyložiť karty na stôl. Bud', alebo!

...

Bože, Mia. Ja naozaj neviem.

...

Miluješ ho?

...

Samozrejme.

...

Tak neváhaj! Toto musíte vyriešiť!

...

Potrebujem si to zväžiť.

...

Do polnoci veľa času už nemáš!

Viac neodpoviem. Hlboko v sebe zvädzam boj. Čo mám urobiť? Čo teraz? Nazriem na správu, ktorú mi poslal, a to rozhodne. Vyskočím na nohy a vtrepem sa do kúpeľne. Rýchlo sa prečešem, oblečiem, do kufríka vhodím jedny náhradné čierne šaty, nejaké rifle, modrý svetřík a o desať minút čakám vonku na taxík. Príde takmer okamžite. Nechám sa zaviesť na autobusovú stanicu.

Pri okienku sa staršej dámy spýtam na odvoz. S malou dušou mi oznámi, že priamy spoj neexistuje. Jediná existujúca cesta autobusom má tri prestupy a potrvá jedenásť hodín. Aby toho nebolo málo, tento spoj odchádza o minútu z nástupišťa číslo 3. Ak ho nestihnem, mám nadnes smolu.

Táto minúta rozhodne!

Zvrtnem sa na podpätku lodičky a letím k nástupišťam. Vodič práve zatvára dvere. Odchádza presne o jedenásť. Ak je to *arogant* ako ten, čo ma vozieva do práce, mám smolu! Bežím, kufor sa za mnou šialene drmoce a voľnou rukou mávam na pomaly cúvajúci autobus...

Nie! Nie! Nie!

Prvý raz vo svojom živote sa chystám urobiť niečo tak šialené a spontánne. Ak mi to nevyjde, asi sa zbláznim. Pribehnem k nástupišťu, a potom za autobusom, ktorý stále cúva, nech mu môžem zabúchať na dvere. Ten hneď zastane a muž za volantom sa na mňa divne pozrie.

Zrejme pôsobím ako blázon, čo mu ide o život, no toto je moja jediná šanca. Viac spojov tam dnes nejde. Dvere sa otvorila a ja mám obrovskú chuť vodiča vybozkávať.

„Dobrý večer. Jeden lístok. Idem až na konečnú!“ zachrčím, lapajúc po dychu. Moja kondička nie je bohviečo, navyše v lodičkách s podpätkami sa nebeží práve najlepšie.

Muž niečo naťuká do stroja a podá mi lístok. Zaplatím. Empaticky počká, až sa celá udýchaná posadím na miesto úplne vpredu. Kufor si stiahnem k nohám a s kabelkou na kolenách chytám dych. Mám chuť od radosti zakričať. Neodvážim sa.

Toto je tá najbláznivejšia vec, ktorú som kedy urobila a cítim sa úžasne. Adrenalin mi už chýbal. Narýchlo zbalená sedím v autobuse, pripravená na cestu naprieč celým Denverom. Och, snád' som si nezabudla deodorant.

Čaká ma síce dlhá cesta s nejasným koncom, ibaže niečo bláznivé vo mne sa na to šialenstvo teší. Netuším, čo ma na druhej strane čaká, som však pripravená dať tomu ešte jednu šancu. Tentoraz už len jedinú. Poslednú.

3. KAPITOLA

Isabell

Strhnem sa na drkot pod kolesami. Uvedomím si, že som zaspala s hlavou zloženou na svojom kabátiku a priloženou k oknu, za ktorým je stále tma. Autobus zastal.

„Konečná!“ povie mladý vodič a mne neunikne, ako ostatní vystupujú.

Vstanem a spýtam sa na ďalší spoj, ktorý by ma dopravil do cieľovej stanice. Alebo aspoň bližšie k nej.

„Priamy spoj neexistuje, slečinka. Jedine stopom alebo druhým autobusom. Čoskoro pôjde ďalší, ale ani ten nejde priamo do Iapah. Budete si musieť počkať na ďalší prípoj.“

„Neviete, či stihnem docestovať do druhej?“

„To vám bohužiaľ povedať neviem. Možno áno.“

„Ďakujem.“

S novým dychom vystúpim, no rýchlo mi dôjde, že zastávka predstavuje len pusté miesto uprostred ničoho. Otočím sa k pánovi v klobúku, ktorý zastal, zatiaľ čo ostatní sa kamsi roztrúsili a on sa na mňa usmeje.

„Do Colorada?“

„Do Iapah.“

„Ó! Tak to vás čaká ešte dlhá cesta. Nebojíte sa cestovať sama?“

Na strach som posledné hodiny ani nepomyslela. Oblečiem si kabátik, začína byť chladno a pozriem sa na staršieho mužička. „Ani nie. Neviete, kedy príde ďalší spoj?“

„Až o hodinu a pol.“

„O hodinu a pol?!“ skoro to vykríknem. Mrknem sa po autobuse, ktorý práve odchádza. Mám chuť zastaviť ho a povedať mu, že som si to rozmyslela a idem späť.

„Čaká nás dlhé čakanie,“ dodá páňko a ja mám chuť jednu si vraziť.

Toto som teda fakt nejako nedomyslela. Zložím rúčku na kufri a posadím sa naň. Páňko si z batohu vytiahne skladáciu mini stoličku, a tiež si sadne. Potom vytiahne balík cigariet a zapáli si.

Som unavená a nahnevaná. Hodina a pol je dlhá doba, ak človek na niečo čaká. Začínam ľutovať, že som sa na to dala. Zastala som uprostred ničoho, kde nám nad hlavou svieti len jediný neón. Aj to chabo, sťa na dušičky.

Dokonca začínajú bzučať komáre, a to som si myslela, že je na ne ešte skoro. Ľudia, čo šli peši, sa už dávno stratili, iba ja a starček sme stále tu. A čakáme...

Ďalší autobus mešká. Za ten čas mi kufor vyryl do zadku diery a chlapík vyfajčil skoro celú škatuľku cigariet. Aspoň že dnešný večer nebol až taký studený a dalo sa to pretrpieť. Dokonca začína svitať.

Nastúpim a tentoraz si sadnem na miesto v strede. Autobus je skoro plný a mňa čakajú ďalšie hodiny cesty. Uložím sa, kufor si strčím pod nohy, je tu menej miesta ako vpredu a hlavu zložím na opierku.

Po nekončených hodinách znova prestúpim. Moja cesta stále nekončí. Tento spoj má zastávku skoro tridsať

míľ od farmy. Zúfalo dúfam, že si tam stopnem odvoz, ktorým sa dostanem do cieľa.

Cez okná bez zácloniek slnko neprijemne pripeká. Kdesi vzadu plače malé dieťa, vpredu sa ktorýsi nahlas zhovárajú a ja mám chuť vyskočiť a stopnúť si niečo už teraz.

Celý čas premýšľam, či som predsa len neurobila hlúposť. Moje myšlienky sa odrážajú od pochyb k odhodlaniu a zase späť. Lenže už som tu. Už nemôžem cúvnuť, ani keby som chcela.

Pozriem z okna, nemám ani potuchu, kde sme. Viem len to, že som skoro na konci. Znova skontrolujem mobil, Mia zatiaľ nepísala. Je poludnie. Verím, že do dvoch hodín budem na mieste.

Och, ako veľmi sa mýlim...

O druhej vystúpim na opustenej zastávke, samozrejme opäť uprostred ničoho a šofér autobusu mi rukou ukáže smer, ktorým je farma. Na plán stopnúť si auto môžem zabudnúť. Po tejto ceste sotva nejaké prejde.

Do tretej to peši nestihnem ani keby som bežala.

Autobus sa pohne. Tiež vykročím. Cesta je hrboľatá, pre lodičky úplne nevhodná, takže si nadávam ešte viac. Vôbec mi, hlupani, nenapadlo, že cestujem na farmu, kde o asfalte môžu len snívať.

S mobilom v ruke, hľadajúc prchavú známku signálu, kráčam po tichej ceste a slnko svieti, akoby mi chcelo vypáliť do hlavy dieru. Keby som mala aspoň signál, tak zavolám Mii, že som... kdesi... a potrebujem odvoz. Lenže, ani mobil mi moju cestu neplánuje uľahčiť.

Kabátik som si už dávno strčila do kufra spolu s kabelkou, ktorá mi pri chôdzi ustavične padala z ramena a deodorant proti poteniu som si nastriekala ešte aj do topánok.

Odhadom som prešla možno tri míle. Nohy ma pália, akoby som ubehla maratón a dlane horia od kufru, ktorý za sebou vyčerpane vlečiem. Len zázrakom sa mi zatiaľ na tej kamenitej ceste nerozlámali kolieska.

Podchvíľou mám chuť plakať, a potom si znova nadávať. Takúto kravinu môžem urobiť iba ja. A vtom začujem vytúžený zvuk. V kroku sa otočím. Je to len vidina? Fatamorgána? V diaľke sa po prašnej ceste blíži veľké auto. Bude skoro pol tretej a ja mám chuť výskať od radosti. To auto je ako zázrak.

Ženie sa po ceste čoraz bližšie ku mne. Prejdem trochu na kraj a znova sa otočím za veľkým pick-upom. Keď je dosť blízko, zastanem a zodvihnem palec. Pripadám si hlúpo, prvýkrát v živote stopujem. Prvý a snáď aj poslednýkrát. Prisahám sama sebe, že pri najbližšej príležitosti si kúpim auto. Malé ale pohodlné, aby som nikdy viac nemusela takto cestovať.

Auto na ceste spomalí a zastane vedľa mňa. Stojím na mieste vodiča, takže muž len stiahne okienko a zamračí sa.

„Slečna Towelová?“

„David?“

„Čo tu preboha robíte takto sama?“

„Idem na farmu.“

Zamrká. „Peši? Je to tridsať míľ.“

„Prosím, povedzte, že ma zveziete.“

„Samozrejme.“ Vyskočí z auta, aby mi vzal kufor a vyloží ho na otvorenú korbu k preprávkám s potravinami.

Zatiaľ prebehnem na svoju stranu a vyteperím sa do auta. Až dosadnem, bolesť v nohách prepukne v plnej paráde. Mám pocit akoby som kráčala bosá. Chuť, tie prekliate lodičky kamsi zahodiť, sa mieša s chuťou Davida vybozkávať.

Pohneme sa a on na mňa prekvapene pozrie. Doslova si ma zmeria pohľadom. „Idete na farmu kvôli tej udalosti s popolom?“

„Áno.“

„Nemali ste prísť helikoptérou?“

„Mne ten list nedošiel.“

„Aha. Ako ste sa sem teda dostali?“

„Ani sa nepýtajte. Troma autobusmi a teraz peši.“

„Prečo ste nezavolali? Pán Brooken by pre vás poslal helikoptéru.“

„Rozhodnutie padlo na poslednú chvíľu. Vyrasila som neskoro večer, až o jedenástej som mala prvý autobus. Predpokladala som, že to bude super výlet.“

Zasmeje sa. „No neviem, či to bolo až také skvelé, ale máte bod za odvalu. Cestovali ste úplne sama?“

„Áno.“

„Skladám vám poklonu. Bolo však nezodpovedné vydať sa na takú púť osamote. Mohlo sa stať čokoľvek.“

„Asi pri mne stála šťastena.“

„Rozhodne súhlasím.“ Prikývne a zvyšok cesty obaja mlčíme.

Sledujem okolie a mám pocit, návratu v čase. Dokonca si spomeniem aj na to, že raz som už po tejto ceste šla. Akoby to bolo len včera a pritom prešiel skoro rok. Kedysi som odtiaľto utekala, teraz mám chuť zostať tu navždy. Cesta je dlhá a úmorná. Keď konečne dôjdeme, zneistiem.

Kde sú všetci? Kde je... ON?

„Počkajte trochu v aute. Vyložím vám veci a vyrazíme. Pán už išiel na úskalinu.“

Kam? Mám to doslova na jazyku, ale David zmizol. Vyskočil z auta a keďže stojíme priamo pred vilou, vyloží kufor a vnesie ho do domu. Po mojej úmornej ceste

by som sa potrebovala prezliecť. Na to teraz nebude čas. Už sa to začalo. Nechcem meškať ešte viac.

Upriamim zrak k ohrade a zazriem stádo ako sa preháňa zo strany na stranu. Nádherný pohľad. Niektoré kone len stoja a popásajú trávu. Iné sa v diaľke bláznia a vychutnávajú si príjemný prvomájový deň.

Ja som to dokázala! Som tu! Som späť!

Samotný pohľad na farmu ma uspokojuje. Mám pocit, že sem nejakým spôsobom patrím.

David je rýchlo späť. Naskočí do naštartovaného auta a pohneme sa ďalej.

„Kam ste vraveli, že to ideme?“ spýtam sa.

„Na úskalinu, tri míle odtiaľto.“

„Nevadí, že tak veľmi meškáme?“

„Snáď nie. Dnes mám zostať na farme. Odveziem vás a vrátim sa späť.“

„Necháte ma tam? Ako sa potom vrátim?“

„Patrón tam šiel autom. Aj ostatní ľudia. Verím, že sa pomestíte.“

Zarazím sa. „Všetci? Koľko nás tam bude?“ Čakala som, že budeme traja, možno piati, ibaže zrazu mám pocit, že tam bude viac ľudí než na jeho pohrebe v meste.

„Asi tridsiati. Neviem, kto presne šiel, bolo ich dosť. Na pohrebe v krematóriu neboli, takže mnohí chcú byť aspoň pri tom.“

„Vy byť nechcete?“

Mykne ramenom. „Chcem si ho pamätať ako vysokého muža, nie ako malú urnu v patrónových rukách.“

Na mieste sme pomerne rýchlo. Vidím autá a skupinu smútiacich. Všetci sú v čiernom a ja ďakujem prozreteľnosti, že som si na cestu obliekla tmavé nohavice aj kabátik, hoci čierne šaty mám v kufri.

Dokelu, veď ja nemám ani kabelku.

David zaparkuje.

Čaká, kým vyleziem z auta. „Ďakujem za odvoz.“

„Rado sa stalo,“ povie ticho.

Nezdržiam. Vystúpim a nehučne za sebou zaklapnem dvere. Smútiaci sú mi chrptom, čo mi vyhovuje. Kráčajúc hľadám Miu, no je tam priveľa ľudí. Napočítala som sedem zaparkovaných áut. Je ich tam možno aj viac ako tridsať. Snáď sa naozaj k niekomu zmestím. Ďalšia cesta peši by ma už zabila.

Vidím pani Jasemin aj ostatné známe tváre. Na mená si častokrát nespomínam, ju si však pamätám. Kráčam cez veľkú trávu a silný vietor mi rozhadzuje vlasy.

Kde je Mia?

Predpokladám, že bude úplne vpredu. Nemýlim sa. Stojí pri vysokom mužovi. Skoro sa mi podlomili kolená. Akoby som sa vrátila v čase.

Ako sa zatvári, keď ma zbadá?

Ako sa mám tváriť ja?

Zastanem celkom vzadu. Všimne si ma len jeden kovboj, pozrie na mňa a úklonom hlavy ma jemne pozdraví. Ktosi hovorí. Kňaz. Zazriem ho stáť vedľa Graysona. Malý zavalitý chlap s modlitebnou knihou v ruke.

Naťahujem krk, nech vidím viac. Stojac na konci radu vidím len záblesky pomedzi pohyby tých predomnou. Srdce mi búši v zovretom žalúdku a ruky mám studené ako ľad. Pozerám na Miu. Podľa jej pohybov odhadujem, že narieka.

Na okamih nastane hrobové ticho.

Napínam zrak aj uši. Potom ho začujem. V šume teplého vetra rozoznám jeho hlas a opäť sa podo mnou zatrasie zem.

„Ešte vždy nie som pripravený opustiť ťa, braček. Raz si mi povedal, že až umrieš, chceš, aby bol tvoj popol roztrúsený po savane,“ povie a mne sa do očí naženú slzy. „Vravieval si, že toto miesto vnímaš ako raj na zemi. Že práve tu by tvoja duša žila naveky,“ povie a brada sa mu zachveje. „Vedz, že som splnil tvoje posledné želanie, hoci to malo byť naopak.“

Teraz plačú všetci. Sama pre slzy skoro nevidím, ale z nejakého dôvodu cítim, že musím byť silná. Kvôli Mii, kvôli Graysonovi, kvôli sebe.

Grayson pomaly otvorí urnu a vietor akoby to vycítil. Zintenzívni. Alebo sa mi to len zdá? Hľadím do neznáma. Zrazu to príde. Grayson nahne tmavú urnu a popol začne odnášať vietor. Stráca sa v diaľave, ktorá sa po zime pomaly prebúdz a silné veterné jazyky zakvília akoby ktosi nariekal.

Tristan nemal umrieť, no dnes túto skutočnosť už nikto nezmení. Grayson vysype celý obsah urny a zavrie ju. Kňaz povie posledné slová a je koniec. Ľudia pristupujú a vyjadrujú mu sústrasť. Nie len jemu, aj Mii. Postupne sa rozchádzajú a nasadajú do áut zaparkovaných stranou. Až nakoniec zazrú mňa. Grayson ako prvý. Úplne zmeravie.

Prikročím k nim. Najprv ma privíta Mia.

„Och, Belluška. Som taká rada, že si tu,“ povie mi do ucha, zvierajúc ma takmer z celej sily. Jej červené oči a vreckovka v ruke hovoria za všetko.

„Stihla som prísť len tak-tak,“ priznám a ona sa odtiahne, aby si ma premerala.

Zakašle a nenápadne sa uškrnie. „Počkám v aute,“ šepne ticho a odíde.

Pozriem sa na Graysona, je stále nečitateľný. V rukách nedrží urnu, takže mu ju niekto vzal. Som nervózna

a stále mi je chladno. Nepatrne sa usmejem. „Ahoj,“ poviem a pristúpim k nemu, aby som ho objala. Ak som ho tým nejako zaskočila, tak to na sebe vôbec nedal vedieť. Jeho mocné paže sa okolo mňa majetnícky obopli. „Úprimnú sústrasť,“ dodám ticho a nasajem jeho nádhernú sviežu vôňu.

„Ako si sem prišla?“

Vymámim sa z objatia a mierne ustúpim. Znova si uvedomujem, ako úžasne vyzerá a čo k nemu stále cítim. „Troma autobusmi, a potom peši. Sem ma doviezol David, takže ak vyzerám otrasne, ospravedlňujem sa.“

„Si nádherná,“ povie priamo a mne sa skoro zasekne dych. *Naozaj to povedal, či som si to len vymyslela?* „Mala si napísať, že prídeš. Poslal by som pre teba helikoptéru. Cestovať osamote takú diaľku je nebezpečné.“

„Rozhodla som sa na poslednú chvíľu... viem... totálne pochabé. A zároveň skvelé.“

„Skvelé?“ zopakuje začudovane.

„Asi mi chýbal ten *drive* z neznámeho. Ale nabudúce radšej zvolím niečo pohodlnejšie. Som uťahaná. Spala som sotva dve hodiny.“

„Teší ma, že si prišla.“

„Toto miesto mi chýbalo.“

Vzdychne si. Zrazu je vážny a kruhy pod očami mu pridávajú na vek. „Prepáč mi tú včerajšiu správu. Asi ťa to nahnevalo...“

„Len prekvapilo.“

„Chápem.“

„Aj ty mi chýbaš,“ priznám a on spozornie. „Lenže chápem, prečo sa držíš bokom a že... jednoducho nie som pre teba tá pravá.“

„To som nikdy nepovedal.“

„Ani si nemusel. Vidím veci tak ako sú. Neprikrášľujem si nič. A rozumiem tomu. Naozaj môžeš byť v pohode, Grayson. Neplánujem ti nič vyčítať ani ťa do niečoho tlačiť. Naozaj, je to v poriadku.“

Prikývne a zmení tému. „Mia mi povedala, že si môj list nedostala.“

„Nedostala. Asi sa niekde stala chyba.“

„Očividne. Bell, ja...“ zastaví sa. „Musíme sa pozhovárať!“

„S tým súhlasím.“

„Ale nie tu.“

„Okej.“

Pozrie sa ponad mňa kamsi dozadu, a potom späť na mňa. „Radšej poďme. V aute na nás netrpezlivo čaká Mia.“

„Dobrý nápad. Príšerne ma bolia nohy.“

Pozrie na moje topánky a obočie mu vyskočí doprostred čela. „Ty si šla peši v týchto podpätkoch?“

Pobavene prikývnem. „Tri míle s kufrom a mobilom v ruke. Nikdy viac!“

Zavrtí hlavou. „Kúpim ti tenisky.“

Prsknem smiechom a spoločne vykročíme k jeho veľkému autu.